

ABDULLAH ÂTIF TÜZÜNER'İN BİR TESPİTİ VE KÜLTÜR DEĞERLERİMİZİN KAYBININ DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

1 7 Şubat tarihli Akademik Sayfalar, Abdullah Âtîf Tüzüner özel sayısında Tüzüner'in 1919 yılında neşredilen bir yazısını vermiştik. Onun bu yazısında, bir tespiti dikkatimi çekti. Tüzüner, bu tespitinde mahalle mekteplerinden iptidailere geçilirken Kur'an-ı Kerim satlarının azaltılması ile medreselerdeki ruhun devam ettirilememesinin toplumda menfi tesirler icra ettiğini ifade ediyordu. Ayrıca bunda iptidailer için yetiştirilen hocaların rolüne de temas ediyordu. Demek ki müesseseler modernleştikçe bizi biz yapan kültür değerlerimiz kayba uğruyordu.

O zamandan günümüze köprülerin altından çok sular aktı. Neler neler değişti. Bunlara hep birlikte bir göz atalım. Zaman içerisinde önce okullarda Kur'an-ı Kerim satları daha da azaltıldı. Tek parti döneminde Kur'an, Arapça, Osmanlıca ve din dersleri verilmesi yasaklandı.

En büyük tahribat dilde yaşandı. Neredeyse dilimizde bütün Arapça ve Farsça kelimeler atıldı, yerlerine öz Türkçe veya uydurma kelimeler konuldu. Bu âdeta moda haline getirildi. Dilde sadeleştirilme zorlanarak yapıldı. Bir hatıramı nakletmeden geçemeyeceğim. Hukuk fakültesinde okurken ertesı yıl okutulacak olan ceza hukuku kitabını da almıştım. Baktım, kitap tamamen öz Türkçe ve uydurma kelimelerle kaleme alınmıştı. Nasıl öz Türkçe ise kitapta geçen birçok kelimenin anlamını bilmiyordum. Ben hoca'nın ders takririni aynı şekilde yapacağımı zannediyordum. Ertesi yıl hoca kitabından farklı olarak dersi zengin bir Türkçe ile anlatıyordu. Aradan birkaç yıl geçti ki hoca derslerini ve mahkemelerdeki savunmalarını kitabındaki dille yapmaya başladı. 1960 yılından sonra bu cereyan daha da yaygın hâle geldi. Kısa süreli iktidara gelen sol zihniyetler Millî Eğitim Müdürlüklerine bir tamim göndererek bazı Arapça ve

Dr. Mehmet
Ali UZ

nediyordum. Ertesi yıl hoca kitabından farklı olarak dersi zengin bir Türkçe ile anlatıyordu. Aradan birkaç yıl geçti ki hoca derslerini ve mahkemelerdeki savunmalarını kitabındaki dille yapmaya başladı. 1960 yılından sonra bu cereyan daha da yaygın hâle geldi. Kısa süreli iktidara gelen sol zihniyetler Millî Eğitim Müdürlüklerine bir tamim göndererek bazı Arapça ve

Farsça kelimelerin yazışmalarda kullanılmamasını telkin ediyordu. Bütün bunlar zorlama ile yapıldı. Netice ne oldu? Şimdi yüzyıl önce değil, otuz-kırk yıl önce yazılan kitapları bile okuyup anlayamayan bir üniversite nesli çıktı ortaya. Bugün kütüphanelerimiz okunup anlaşılamayan milyonlarca kitapla dolu. Sormak lazım, Türkçemize mâl ettiğimiz bütün Arapça ve Farsça kelimeleri attık, yerlerine öz Türkçe veya uydurma kelimeler getirdik de ne kazancımız oldu. İlimimiz mi arttı, yoksa irfanımız mı gelişti? Bunların hiç birisi olmadı. Sadece cehalet kökleşti.

Tek parti döneminde başlatılan laiklik dayatmaları uzun yıllar çok partili dönemde de devam etti. Bu yüzden okullardaki din dersleri bile tartışılıp duruldu.

Son yirmi yıl içerisinde lüzumsuz ve kasıtlı din tartışmaları ile kafalar karıştırıldı. İnançlar zayıflatıldı. Sünnete karşı çıkıldı. Kur'an-ı Kerim'de Hz. Peygambere salavat-ı şerife getirilmesi emredildiği hâlde birileri buna bile karşı çıktı. Toplumun Kur'an'a saygısı sonsuzdu. Arapların yaptığı gibi Kur'an bizde yere konulmaz devamlı göbek üstünde yüksek yerlere konurdu.

Bir ilahiyat fakültesi tefsir dersi hocası, Kur'an'ın Allah kelamı olmayacağını söyledikten sonra, görevinden istifa etmek mecburiyetinde kaldı. Daha sonra da Türkiye'yi karalayarak Almanya'ya gitti. İnsanlarımızın devamlı abdestli bulunmaları alışkanlığı vardı. Birileri çıkıp Kur'an'ın abdestsiz de ele alınabileceği ve böyle okunabileceği telkinleri yapılmaya başlandı. Hz. Peygamberin diğer insanlardan farklı olmadığı söylemleri ortaya çıktı. Et, kan, kemik itibari ile

insanların birbirinden farklı olmadığı gerçekse de, manevi yapı itibariyle insanların birbirinden farksız olmamaları mümkün değildir. İlim sahibi bir insanla cahil bir insan, takva sahibi bir insanla sıradan bir insanın aynı olması kabul edilebilir mi? Hepsinin üstünde H.z. Peygamberin sapık olduğu imaları yapıldı.

Osmanlı Döneminde bütün dini bilgiler çocuk yaşlardan itibaren öğretildiği hâlde, günümüzde insanımıza dinini öğretmedik. Bazı TV kanalları birçok insanımıza sokakta mikrofonu uzatıp Kelime-i Şahadet'in ne olduğunu soruyorlar. Maalesef doğru dürüst bilen çıkmıyor. Bir gün Bektaşî'ye: "Erenler, İslam'ın şartı kaç" diye sormuşlar. O da: "Bir" demiş. Soruyu soranlar: "Erenler İslam'ın şartı beş değil mi idi" deyince de Bektaşî: "Oruçla namaz sizde, hac-la zekât da bizde yok; kala kala bir tek Kelime-i Şahadet kalıyor" cevabını vermiş. Görüyorsunuz onu da bilen çıkmıyor. Nasıl tarihi bilmek tarih şuuru oluşturursa, dini bilgilere sahip olmak da İslamî şuuru oluşturur.

Evvelden büyük aile tipi yaygındı. Büyükanne ve büyükbabaların çocukların manevi yönden yetişmesinde büyük rolleri vardı. Çekirdek aileye geçilmekle bu imkânda ortadan kalktı. Anne ve babalar bir şey bilmiyor ki çocuklarına öğretsin. Bazı aileler çocuklarının din-dar yetişmesi için onları dinî cemaatlere emanet ettiler. Onların da ne yaptıklarını çok yakın zaman içerisinde acı bir şekilde gördük.

Eskiden çocuklar ve gençler iki kişiden korkardı. Bunlardan birisi babaları, ikincisi de hocaları idi. Şimdi bunlara karşı ne korku ne de saygı kaldı. Şimdi gençler oturma-

yı bile bilmiyor, büyüklerinin yanında bacak bacak üstüne atarak oturuyorlar.

Konya'da meşhur bir lisede konuşma yapacaktım. Konuşmam görüntülü idi. Tahtada benim lazerin yanında bir lazer ışığı daha doluşuyordu. Bunu yapanı ikaz ettim. Önce rica sonra da hakarete varan sözler sarf ettim. Fakat bu müdahaleyi önleyemedim. Konuşmayı bırakıp salonu terk ettim.

Bir süre sonra yolda daha önceden tanıdığım, o gün öğrencilerin başında gelen hoca ile karşılaştım: "Hocam ben ikinci lazeri tutan öğrenciyi göremiyordum. Ama siz görüyordunuz niye engel olmadınız" deyince: "Vallahi hocam müdahale etmeye korkuyoruz" demesin mi?

Eskiden hocadan hem korkulur hem de büyük saygı duyulurdu. Şimdi hocalar talebelerinden korkuyor. Ne hâle geldiğimizi bu olay açıkça anlatıyor. Okuyuculardan çok iyi gençler de var diyenler çıkarılır. Onlara sözümüz yok, çoğunluğa bakmak lazım. Maalesef toplumda kötü örnekler güzel örneklerden daha fazla. Gençler bu kötü örneklerin etkisi altında kalıyorlar. Gençleri suçladığımızı sanmayın bu asla aklımdan geçmez. Onlar kaybettiğimiz kültür değerlerimizin, eğitim ve öğretimde yapılan yanlışlar ile anne ve babaların ihmallerinin mağdurlarıdır.

Özetle bütün bu menfi gelişmeler, Kur'an'dan kopmalar, Allah korkusunun kalplere yerleştirilememesi, manevi değerlere karşı azalan saygı, mukaddeslerimizde ve değerlerimizde kaybettiğimiz ruh neticesinde her nevi suçta artış yaşandı. Vurgun, soygun, hırsızlık, gasp, kadına şiddet ve vahşice öldürmeler, hak, hukuk, kul

Abdullah Âtîf Tüzüner
(1869-1954)

hakkı ihlalleri ve kural tanımamazlıklar yaygın hâle geldi. Eskiden sadaka taşları vardı. Buradan ihtiyacı olan ihtiyacı kadar alır gerisine dokunmazdı. Şimdi birtakım hile ve desiselerle banka hesapları boşaltılıyor. Lüzumsuz ve kasıtlı dinî tartışmalar inançları temelinden sarstı. Türkiye'de şimdiye kadar görülmeyen ateist ve deist sayısında büyük artış oldu. Bunun nüfusun yüzde onuna kadar ulaştığını söyleyenler var. Bu gerçekten korkunç bir sonuç...

Bir kısım insanımız suçla mücadelede cezaların artırılması gerektiğini savunuyorlar. Bence bu çare değildir. Tek çare öze dönüş, millî ve manevi değerlere sarılmakla mümkün olacaktır.

Allah (c.c) Kur'an-ı Kerim'de "Feeynetezhebûn" yani: "Nereye gidiyorsunuz?" sorusunu sorar. Zaman zaman biz de kendimize: "Nereye gidiyoruz?" sorusunu sormamız gerektiğini düşünüyorum. Bu gidiş iyi gidiş değil. Allah sonumuzu hayır etsin.

Prof. Dr.
Saim
SAKAOĞLU

BİR FOTOĞRAFIN HATIRLATTIKLARI: 24

KONYA LİSESİ MEZUNLARI DERNEĞİ'Nİ KURUYORUZ

[Konya Lisesi'ne adım atışımın 70. yılı]

Öyle mekânlar vardır ki, değil içlerine girmek, önlerinden geçmek, hatta uzaktan bakmak bile sizi duygulandıracaktır. Doğduğunuz ev, diploma aldığınız okullar, ilk görev yaptığınız kurumun binası, askerlikteki acemi birliğinizin koğuşı ve daha niceleri... Benim, hep böyle tatlı hatıralarım vardır. 'Hiç mi acı hatıranız yoktu?' dersiniz itiraf ederek söylemeliyim, elbette vardı. Ancak bu satırların yazılma sebebi tatlı hatıralardan yola çıkmak olmalıydı.

Konya'da, adına Konya Lisesi denilen bir okulun varlığından ne zaman haberim oldu, kesin olarak hatırlayamıyorum. Ama bendeki bir ip ucuna tutunarak zaman tüneline giriyorum.

O yıllarda, biz Çaybaşı'nda oturanların öyle Anıt taraflarına gitmeleri söz konusu olamazdı. Ne işimiz olacak ki oralarda? Hele hele o günlerin Anıt Alanı'nı bir hatırlayınız. Tabii bu sözüm günümüzün 80'lik delikanlıları içindir. Onlara; Çaybaşı, Ulurmak, Tahtatepen, Bartâne (Baruthane), Saatçi Sokağı, Maraş Sokağı, Aksinne yeter de artar bile. Günümüzde Eski Garaj denilen alan bile yoktu da yerinde kocaman bir Hayvan Pazarı vardı.

Yıl 1950... Gazetelerde bir haber. İstanbul kaynaklı ve de sevimsiz bir haber. Ancak gazeteler Konya'mıza bir gün sonra geliyor. İşte o sevimsiz olayı hatırlıyor ve takvim bilgime giderek Konya Lisesi'ni uzaktan gördüğüm tarihi çıkarabiliyorum: 1 Nisan 1950... Evet, Anıt Alanı'nda bir

güzel bina görüyorum ama daha ilkokul çocuğu olan benim bu tür binalarla ne işim olabilir ki? Hâkimiyeti Milliye İlkokulu benim neyime yetmez ki? Meğer o gün ne binası olduğunu bile merak etmediğim o muhteşem bina, iki yıl sonra orta kısmına öğrenci olarak kaydolacağım Konya Lisesi'nin binası imiş. Biz daha ortaokulu bile bilmeyen bir neslin lise binasında ne işi olabilir ki?

(Meraklıları için o sevimsiz olayın iki kahramanının adlarını vereyeyim de merak edip araştırsınlar: Prof. Dr. Feyyaz Gürsan ve Mehmet Taşkesen.)

1951 Eylül'ünde kaydolduğum bu güzel okuldan iki yıl tehirli olarak 1959 Haziran'ında mezun oluyorum. İşte o mezuniyetimle ilgili bir alıntı: "Ben de bu bilim yuvasından mezun olan şanslılardan biriyim. 1958-1959 Öğretim Yılı'nın haziran döneminde, 82 kişilik tek edebiyat şubesinde mezun olan 16 öğrenciden biriydim. Öğünmek gibi olacak ama hem de üçüncülükle mezun olan biriydim. Birinci ile ikinciye de hatırlıyorum ama hangisi birinciydi, onu seçemiyorum. Latif Çakıcı ile Beril Ersoy arasında iki yıldan beri devam eden yarışmada ipi hangisi göğüsledi, bilemiyorum. Latif, o yıl Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin 150 kişilik kontenjanında kendine yer bulabilen üç Konya Liseli'den biri idi. Beril ise İstanbul Hukuk'u tercih etmişti. Latif Maliye Bölümü'nü bitirmiş, dönemin rektörü Prof. Dr.

Cumhur Ferman'ın asistanı olmuştu. Daha sonraki yıllarda ise başka bir rektörün yardımcısı da olacaktı. Birkaç yıl önce kaybettik, Konya'da toprağa verilmişti. Beril ise İstanbul'da avukatlık yapıyordu; artık o da kendini emekliye ayırmış olmalı... Ben de, bu iki not savaşçısının arkasından sessizce üçüncü oluvermiştim.”

İstanbul Üniversitesi'nde öğrencilik (1959-1965), Tokat Gaziosmanpaşa Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği (1965-1967) ve Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde asistan, doktor ve doçentlikten sonra 28 Eylül 1988 tarihinde yuvama (Konya) dönüyorum. Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'ndeki birkaç günlük profesörlüğümden on gün kadar sonra Eğitim Fakültesi'ne dekan vekili, bir on gün sonra da dekan olarak atanıyorum. (Bu fakülte, günümüzde Necmettin Erbakan Üniversitesi Ahmet Keleşoğlu Eğitim Fakültesi olarak öğretim hayatına devam ediyor.)

Tanıdıklarım kutlama için gelmeye başlıyor. Bazı arkadaşlarım ise yanlarında bazı hemşerilerimi de getiriyorlardı. İlerleyen yıllarda beklemediğim güzel gelişmeler oldu. Adlarını gazete sayfalarından bildiğim, bir kısmı siyasi kimliğe sahip, bir kısma ise yazar ve şair olan hemşerilerimle sıkça buluşmaya başlıyoruz. Bu arada Selçuk Üniversitesi'nde görevli pek çok bilim insanının da Konya Lisesi mezunu olduğunu öğreniyoruz. Derken bu arkadaşlarımızın bazılarıyla daha sık toplanmaya başlıyoruz. Genelde mesaimin bitiminden sonra gelen arkadaşlarımız bir dernek kurmanın heyecanını taşıyorlardı. Konya Liseli bir dekanın etrafında toplanmak onlar için de bir kolaylık sağlayacaktı. Gençliğinde Konya Lisesi'nde öğrenci iken Konya gazetelerinde yazıları çıkan bir hemşerileri elbette onların bu anlamlı istekleri-

Derneğimizin açılışı: 21 Ocak 1995. Dernek başkanı Prof. Saim Sakaoğlu, Konya milletvekili Musa Erarıcı, Konya Büyükşehir Belediye Başkanı Doç. Dr. Halil Ürün gurdele keserlerken.

ne kucağını açacaktı.

Okulumuz, Konya'mızın en eski eğitim kurumlarının başında gelmektedir. Eğitim öğretime açılış tarihi 01 Eylül 1889 tarihidir. O hâlde, zamanla değişik adlar altında ve ayrı mekânlarda da olsa 132 yıldan beri öğrenci yetiştirmektedir. Okulumuzda öğrenci olan veya diploma alan pek çok ünlü ad vardır. İşte onlardan birkaçı:

Cumhurbaşkanı (Turgut Özal),
Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı (Ömer İzgi),
Başbakan (Ord. Prof. Dr. Sadi İrmak),

Bakanlar (Musa Kâzım, Hüseyin Avni Göktürk, Tevfik Fikret Sılay, Rüştü Özalp, Rüştü Özal, Sedat Çumralı, Ağâh Oktay Güner, Faruk Sükan, Saffet Sert, Işın Çelebi, Hasan Dinçer, Abdullah Tenekeci, Vecdi Gönül, Vefa Tanır, Fikret Ünlü, Ali Talip Özdemir, Mehmet Keçiciler),

Senatörler (Feyzi Halıcı, Erdoğan Bakkalbaşı, Osman Nuri Can-

Derneğin açılışından sonra, başkanlık odasında üyelerin bir bölümü başkan Saim Sakaoğlu ile birlikte toplu hâlde: Bekir Nişancı'dan Nail Kambur'a uzanan açılış hatırası.

polat, Muzaffer Demirtaş, Sedat Çumralı (ayr. milletvekili),

Milletvekilleri (Şehabettin Uzlu, Ağâh Sırrı Levend, Remzi Birand, Selçuk Aytan, Haydar Özalp, Cahit Yılmaz, Mustafa Dinek, Ömer Şeker, Mehmet Şimşek, Haydar Koyuncu, Özer Ölçmen, Turan Bilge, Ali Pınarbaşı, Kadir Demir, Atıla Kart),

Kurucu Meclis üyesi (Adnan Ertanık),

Valiler (Abdullah Asım İğneciler, Mehmet Uz, Bahaeddin Güney, Teoman Ünüsan, Güner Orbay, Faruk Önder, Güngör Aydın),

Üst adalet görevlileri (Sami Selçuk, İsmet Ocaklıoğlu, Ahmet Coşar, Tahir Alp, Erol Çetin, Rüştü Sönmez, Erol DüNDAR, Kenan Güven, Mehmet Çınarlı, Naci Ekşioğlu, Altan Saysel),

Rektörler (Namık Çevik, Tahsin Kesici, Ali Rıza Çetnik, Süleyman Kadayıncılar),

Dekanlar (İbrahim Hulusi Güngör, Saim Sakaoğlu),

Profesörler (Hüseyin Naili Kubalı, Hıfzı Veldet Velidedeoğlu, Feridun Nafiz Uzluk, Cihat Abaoğlu, Kadriye Tansuğ, Bülent Daver, Lütfü Tat, Ayhan Azzem Aydınöz, Erkmen Böke, Sezer Kendi, S. Hayri Bolay, Mehmet Sakaoğlu, Ömer Alptekin, Muzaffer Tuncer, Mustafa Kafalı, Ayhan Tan, Osman Okka, Kadir Yılmaz, Durmuş Yılmaz, Muhammer Alpay, Atıla Taçoş, Erol Eren,

Mehmet Asil Yılmaz, Nazmi Sümer, Latif Çakıcı,

Üst subaylar: (Lütfü Akdemir 'hava kor.', Abdullah Tenekeci 'hava tuğ.'),

Belediye başkanları (Rüştü Özal, İbrahim Aşçigil, Ahmet Hilmi Nalçacı, Uğur İbrahim Altay, Selçuk Bayburt, 'Ereğli'),

İş insanları (Şükrü Doruk, Adil Karaağaç, Ayhan Şahenk, Ali Akkaya, Birol Polat),

Üst yöneticiler (Mehmet Önder/*Başbakanlık Kültür Müsteşarı*; Mehmet Özel /*Kültür ve Turizm Bakanlığı Güzel Sanatlar Genel Müdürü*, 1972-2001, 29 yıl, altı cumhurbaşkanı, 26 bakan ile, Mehmet Akzambak, Mustafa Keten, Aytekin Mesci),

Sanat dünyası (Tarık Buğra, Feyzi Halıcı, Gültekin Samanoğlu, Salih Zeki Aktay, Ali Rıdvan Bülbül, Önal Vasıf Öztaş, Gündoğdu Duran),

TRT'de görev alanlar (Tarık Gürçan, İclal Eroğlu, İsmail Hakkı Toran), **basın** (Teoman Erel, Mustafa Ekmekçi, Yalçın Doğan, Ali Rıdvan Bülbül),

Olimpiyata katılan (Dr. Halil Kâzım Gedik/1960 *Helsinki*, *güreş* 52 kg),

Millî sporcu (Bilge Tarhan),

İlk mezunlar (1900'e kadar doğanlar. Hazım Efendi ve kardeşi Faik Soyman, Abdülkadir Erdoğan, N. Rüştü Bingül, M. Ferit Uğur, Mehmet Muhlis Koner, Mümtaz

Atatürk Anıtı'na çelenk koyma merasimi

Bahri Kuru, Kâzım Koroğlu, İsmail Zühtü, Namdar Rahmi Karatay, Muzaffer Hamit, Şehabeddin Uzluk, Rasih İzzet Koyunoğlu),

Bu anlamlı etkinliğim benim için bulunmaz bir hazine idi. Konya'dan okumak için ayrılmamdan tam 29 yıl sonra öğrenci okutmak için Konya'ya dönüyordum. Böylece benim yokluğumda gelişip büyüyen Konya'mızın pek çok seçkin insanıyla da tanışmış olacaktım.

Derneği kurduk: Konya Lisesi Mezunları Derneği... 1940'lı yılların ortalarında ise İstanbul'da bir Konya Lisesi Mezunları Cemiyeti'nin var olduğunu önceden biliyordum. İşte sizlere bizim, bakanlar kurulu gibi geniş kadrolu kurucularımız ve yönetim kurulu üyelerimiz

Başkan: Prof. Dr. Saim Sakaoğlu

Başkan vekili: Av. Özgen Küçükkoner

Başkan yardımcıları: Turan Bilge, Abdullah Akçay, Caner Can,

Bekir Nişancı, Mustafa Alagöz (ayrıca basın sözcüsü)

Sekreter: Nail Kanbur

Sekreter yardımcısı: İhsan Baytekin

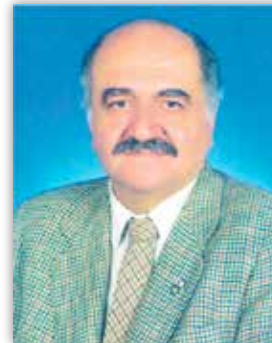
Muhasip: Abdullah Bağcı

Vezenar: Birol Polat

Üyeler: Halis Özparlak, Hasan İlday, Remzi Akhan, Yrd. Doç. Dr. (sonradan Prof. Dr.) Mevlüt Mülâyım, Mustafa Erişen, Ali Yetiş, Muzaffer Kavutoğlu, Dr. (sonradan Prof. Dr.) Durmuş Yılmaz, Ali Naltekkin, Mehmet Emin Mıhoğlu, Abdullah Topçu (lise müdürümüz).

Adları yatık harflerle olan arkadaşlarımız aramızda değiller.

Yaptığımız ilk iş, derneğimiz için Hazım Uluşahin İş Merkezi'nde bir büro kiralamak oldu. Ayrıca PTT kanalıyla bir de telefon sahibi olduk. Özellikle aidat toplama ve sekretarya işlerimizde yardımcı olmak üzere bir de sekreterimiz oldu. Ofisimize gerekli olan masa ve sandalye temin edildi. Bütün bu harcamaları-

Başkanlar: Saim Sakaoğlu, Özgen Küçükkoner, Caner Can.

Merhaba
Akademik Sayfalar

Pilav yenilmiş, zerdelerle ağızlar tatlandırılmış. Sıra, gölgelere sığınıp söz dağarcığını açmaya gelmiş. Oturanların soldan ikincisi bağışçılarımızdan Kemal Şahin Bey'dir.

mızı gerçekleştirebilmek için üye-
rimizden, hanım mezunlarımızın
eşlerinden ve okulumuzun eski öğ-
retmenlerinden Haşim Bayram
Bey'den alınan bağışlar kullanılmış-
tır. Eski mezunlarımızdan Şahinler
Holding'in kurucusu Kemal Şahin
Bey de, bizim lise son sınıfta iken
okuduğumuz büyük dershaneyi bir
bilgisayar laboratuvarı olarak do-
natmıştı.

Yaptığımız işlerin birkaçını ha-
tırlatmak isteriz. Öncelikle üye ol-
sun olmasın, okulumuzun mezun-
larıyla bir tanışma toplantısı düzen-
lemeliydik. Bir pazar günü Eğitim
Fakültesi'nin geniş bahçesinde bu
buluşmayı gerçekleştirdik. Fakülte-
mizin, öğrencilerimize hizmet ve-
ren kantin ve çaycılar da o gün gö-
nüllü olarak göreve geldiler ve yap-
tıkları satışların ücretini misafirleri-
mizden aldılar.

İlk ve önemli etkinliklerimiz-
den biri de geleneksel hâle getirme-
yi amaçladığımız Konya Lisesi Pilav
Günü'nü hayata geçirmek oldu. Bir-
kaç yıl bu pilav günlerimizi büyük
bir heyecan ve katılımı kutladık.
Katılanlar arasında ülkemizin de-
ğişik şehirlerinden pek çok arkadaşı-
mızın geldiğini görmek bizleri ayrı-
ca sevindirdi. Bizim de sınıf arka-
daşlarımızın İstanbul, Mersin, An-
kara, Karaman, İzmir gibi illerimiz-
den gelmeleri ayrı bir sevinç konusu
olmuştu.

Ağaç dikme etkinliğimizi gerçek-
leştirdik. Üstün başarılı olan bazı
öğrencilerimize üniversite bursu

sağladık. Başka amaçlar için tahsis
edilmesi söz konusu olan okulumuz-
un konumunu koruduk. Çok bü-
yük katılımlı bir Konya Lisesi Me-
zunları Balosu düzenledik. Okulu-
muzun rozetine küçük bir ekleme
yaparak yeni bir rozet sahibi olduk.
Bu arada Konya Lisesi Marş'ımızı da
benimseyerek arkadaşlarımıza ha-
tırlattık ve yeri gelince de topluca
söyledik. İşte o güzel marşımızın ilk
bölümü:

Birer yıldız gibi doğarız burda,
Borcu bitmez bir nesliz bu güzel
yurda,
Yurttan daha büyüktür yurdun
sevgisi,
Yoktur etrafında bir sınır çizgisi.
Ufkunda tarihin en güzel sesi,
Yükselen bir yuvadır Konya Lise-
si

Okulumuz ile ilgili olarak yapı-
lan yayınlardan bazılarını hatırlat-
mak isteriz.

1. Hüseyin Köroğlu, *Konya Li-
sesi Tarihi*, Konya 1990. Bu kitap,
daha önce *Yeni Konya* gazetesinde
tefrika yoluyla yayımlanmıştı.

2. Mehmet Çetin Alın, *Konya
Gazi Lisesi ve Tarihi Gelişimi*, Konya
2007.

3. Bayram Camcı, *Konya ve
Konya Liseliler Rehberi*, İstanbul
1989 (3. bs.)

Ayrıca, *Yeni Konya* gazetesindeki
haftalık köşemde okulumuzla ilgili
pek çok yazım yer almıştır:

"Konya Lisesi Tarihi ve Hüseyin
Köroğlu", *Yeni Konya*, 15 Ocak
1992.

"Konya (Gazi) Lisesi", *Yeni Kon-*

Ağaç dikeyoruz... Torunlar, öğrenciler ve bizler: 23 Nisan 1995.

ya, 13 Mayıs 1992.

“Gazi Lisesi’ndeki Güzel Gelişmeler”, Yeni Konya, 30 Aralık. 1992

“Gazi Lisesi ve Eğitimi-miz Üzerine”, Yeni Konya, 03 Mart 1993

“Gazi Lisemizin Büyük Başarısı”, Yeni Konya, 23 Haziran. 1993.

“Gazi Lisesi Parçalanır-ken”, Yeni Konya, 11 Ağus-tos. 1993.

“Gazi Lisesi İçin Elele”, Yeni Konya, 18 Ağustos. 1993.

“Artık Gazi Lisesi’nin Bir Vekil Müdürü Bile Yok”, Yeni Konya, 25 Ağustos.93

“Konya (Erkek / Gazi) Lisesi Me-zunları Derneği Kurulurken”, Yeni Konya, 22 Haziran1994.

“Yine “Konya Lisesi Mezunları Derneği Üzerine”, Yeni Konya, 29 Haziran 1994.

“Konya Lisesi Mezunları Derne-ği Kuruldu”, Yeni Konya, 06 Tem-muz, 1994.

“Konya Lisesi Mezunları Topla-nıyor”, Yeni Konya, 24 Ağustos 1994.

“Konya Lisesi’ne Merhaba”, Yeni Konya, 14 Eylül 1994.

“Gazi Lisesi’yle Konya Lisesi El Ele”, Yeni Konya, 28 Eylül 1994.

“Orta Anadolu’da 105 Yıllık Bir Meş’ale: Konya Lisesi”, Konya Millî Eğitim Müdürlüğü Haber Bülteni, 24 Kasım Öğretmenler Günü Özel Sayı / 1994, Konya 1994, 36-37.

“Konya / Gazi Lisesi’nin Gele-

Derneğimizin flaması

neksel Pilav Günü, Yeni Konya, 03 Haziran. 1996.

“Konya Lisesi Mezunları Derneği’nde Yeni Dö-nem”, Yeni Konya, 11 Ka-sım 1996

“Nereden Nereye: 12 / Konya Lisesi Diplomam 50 Yaşında

Biz, kurucu başkanlığı-mızdan sonra bir dönem daha görev yapmıştık. Bu görevi daha sonra gazeteci Mustafa Alagöz, Av. Mehmet Özgen Küçükkoner ve mali müşavir İbrahim Caner Can üstlenmişti. Son iki başkanımız son üç yıl içinde aramızdan ayrıldılar: Küçükkoner (1935-03 Ocak 2018), Can (12 Aralık 1950-09 Kasım 2020).

Ya müdürlerimiz? Samih Atademir Bey ile başladım, İbrahim Cengiz Bey ile devam ettim, Selman Erdem Bey ile mezun oldum. Ertesi yıl ise, ortaokuldan itibaren birkaç yıl tarih, ortaokul sıralarında ise yurt bilgisi derslerimize giren Ali Nail Gökbudak müdürlüğümüze getirilmiş. Ruhları şad olsun.

Söz, merhum Nail Bey’den açılmışken küçük bir hatıramı eklemeden geçemeyeceğim. Ben lise öğrencilik yıllarımda Çapa Yüksek Öğretmen Okulu diye bir kurumun olduğunu bilmiyordum. Meğer bilenler varmış. Yıllar sonra, benim gibi Çapalı olan kardeşim Prof. Dr. İsa Eşme’nin hazırladığı Yüksek Öğretmen Okulu ile ilgili kitapta Konya Lisesi’nde öğretmen olarak çalışan

Lisemizin tarihî binası

birkaç öğretmen olduğunu gördüm. Bunların bir bölümü de Konyalılar idi: İşte bana da öğretmenlik yapan Çapa mezunu öğretmenler:

Hüseyin Köroğlu (Fizik),

Fehime Birekul (Biyoloji)

Ömer Faruk Mesçi (Cebir-Geometri-Astronomi)

Konyalı olup da dersimize girmeyen Çapalı bir öğretmenimiz daha vardı:

Mustafa Özden (Cebir-Geometri)

Konyalı olmayıp da derslerimize giren bir öğretmenimiz de vardı: **Nezahat Erdem** (Cebir-Geometri, müdürümüzün de eşi idi)

Benim son müdürüm, Nezahat Hanım'ın eşi Selman Erdem'i de hatırlamadan geçemeyeceğiz.

Yukarıda adı anılmayan öğretmenimiz ise Nail Gökbudak'tır (tarih ve yurt bilgisi). O, benim mezun olmamın hemen ertesi yıl okul müdürlüğüne getirilmiş.

İşte biz İstanbul Üniversitesi'nin Fen ve Edebiyat Fakültelerinde gündüz derslerine devam eden Çapa Yüksek Öğretmen Okulu öğrencileri, geceleri de kaldıkları okulda da formasyon derslerini alırlardı. Onlar da son sınıfa gelince İstanbul'daki değişik orta öğretim kurumlarında uygulama yaparlardı. Benim şan-

sımdan olacak, o yıldan (1963-1964) itibaren isteyen öğrenciler bu uygulamaya memleketlerindeki bir lisede yapabileceklerdi. Ben de böylece 15 günlüğüne ailemin yayına gelmiş oldum. Benim uygulama yapmak istediğim okul ise mezun olduğum tarihî Konya Lisesi idi. Bizim mezun olma aşamamızda iken okulumuz adı Konya Erkek Lisesi olarak değiştirilmişti.

Çapa ile lisenin yazışmaları sonrasında elimize tutuşturulan bir dosya ile yollara düşüyorduk. Geldim ve gördüm ki Nail Gökbudak hocamız müdür olmuş. Bir yardımcılarından başlayarak sıra ile onu da ziyaret ettim. Ancak ne hikmetse hocamız kendisinin de Yüksek Öğretmen Okulu mezunu olduğunu söylememişti. Durumu, İsa Eşme kardeşimizin kitabından öğrendim.

Okul müdürümüzün odası mezun olduğum yılda kız öğrencilerin kullandığı merdivenin başındaki küçük oda idi. Nail Bey ise tam tersi yöndeki küçük odada oturuyordu. Yıllar sonra Konya'ya gelip de dernek kurma aşamasında ziyaret ettiğimiz müdürümüz ise kocaman bir odada oturuyordu.

Müdürümüz Nail Bey'e kendimi tanıtıp ziyaret sebepimi anlattım. O da beni bir müdür yardımcısı ile

programınızı yapmamızı söyledi. Okulda üç tane edebiyat öğretmeni varmış. Ne yazık ki hanım olan ikisinin adlarını hatırlayamıyorum. Üçüncü hoca ise Ali Çiçekli idi. Onu ad olarak biliyordum. İlk hafta ben bu üç hocanın derslerini dinledim. İkinci hafta da ise her hocanın dersinde, daha önce belirlediğimiz bir konuyu işledim. Hanımlardan birini dersinde işlediğim konu, Tevfik Fikret'in Balıklar şiiiri idi.

Lisemiz için çıkarılan pullardan biri

İşlemlerimin sonunda, hocaların doldurdıkları fişlere yönetimin görüşü de eklenerek elime bir kapalı dosya tutuşturuldu. Onu, Çapa'daki ilgili müdür yardımcımıza verecektim.

Nail Bey benim üç dört yıl dersime girdi. Bu arada Razi Çeviker ve Ferruh Senan'ın da öbür yıllarda hocam olduğunu söylemeliyim. Nail Bey, bildiği bazı öğrencilerine soyadlarıyla seslenirdi:

“Tekeli...” (rahmetli Güner Teke-
li)

“Sakaoğlu...”

Ben işi sulandırmamak için hocamla bu konulara hiç girmedim. Odasına girdikten bir süre sonra zile basarak görevliyi çağırdı. Masasının sol gözünü açıp bir kahve kavanozu çıkardı, görevliye verdi:

“Bize iki kahve hazırlayın.”

Ooo, artık müdür odasında kahve içeceğiz. Çapa'nın öğrenci kantininden sonra lisemizin müdür odası... Kendimi terfi etmiş gibi hissettim. Ancak görevliye kahvenin nasıl olacağı söylenmemişti. Demek ki görevli müdürümüzün kahvesinin nasıl olacağını biliyordu. Kahveyi beklerken ve yudumlarken sohbet devam ediyorduk.

Merhum Gökbudak'tan küçük bir not daha: Bazı öğretmenlerimizin ders anlatmaları sırasında dikkati çekecek sayıda çokça kullandıkları bazı kelimeleri vardı. Ben de Nail Hocamızın bu tür kelimelerini tarih kitabımızın sonunda not ederdim. Not ettiğim üç kelimedenden sadece birini hatırlıyorum: Vakta ki...

Bu güzel insanların hepsi birer birer aramızdan ayrıldılar. Ruhları şâd olsun.

Vefatından sonra Yahya Kemal için düzenlenen tören

Hasan
YAŞAR

OSMANLI'NIN TÜRKÇESİ YA DA TÜRKÇE'NİN OSMANLICASI

Yaklaşık yirmi yıldır Osmanlı Türkçesiyle meşgulüm. Bu alanda Selahaddin Hidayetoğlu ile başladığım Osmanlıca serüveni Mehmet Eminoğlu Hocam ile devam etti. Eminoğlu Hocamın vefatıyla da âcizane, Osmanlıca okuyup yazmayı devam ettiriyorum. Bu tecrübelerime istinaden Osmanlıca konusunda kısa tarihi malumatla birlikte tefekküre vesile olacak ifadeler ve biraz da tavsiye niteliğinde aktarımlarımız olacak.

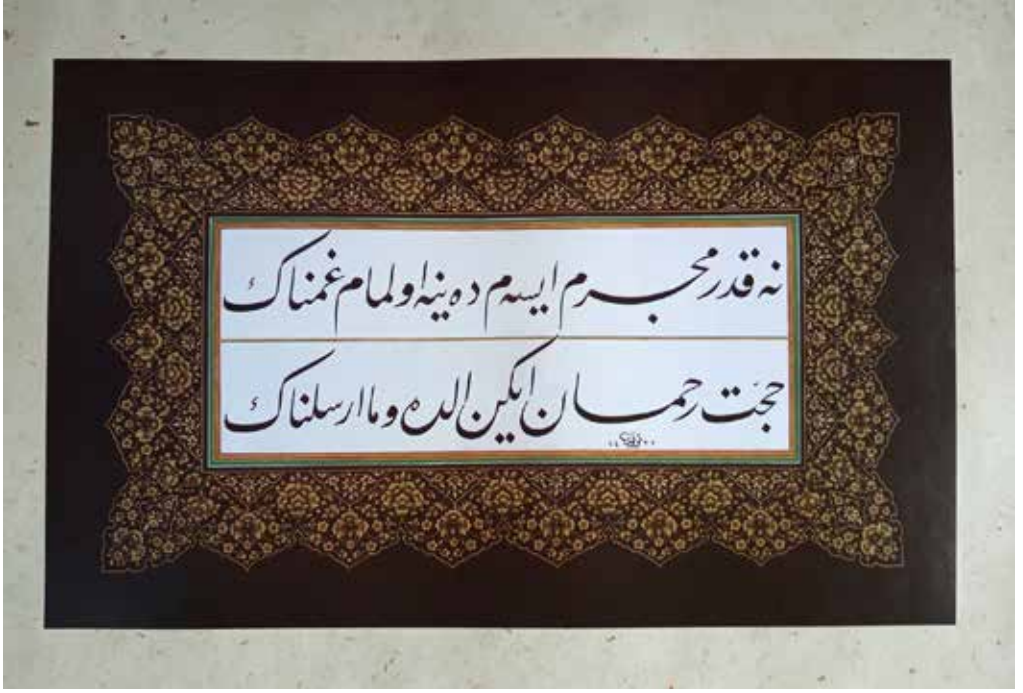
Evvela Osmanlıca hakkında kısaca bilgi vermek gerekirse Oğuz Türklerinin Anadolu'da oluşturdukları dil "Batı Türkçesi", "Batı Oğuzcası", "Türkiye Türkçesi" gibi adlarla anılmaktadır. Batı Türkçesinin 13. yüzyıldan 20. yüzyılın başlarına kadar süren uzunca bir dönemde Anadolu'da gelişen yazı diline "Osmanlı Türkçesi" denmektedir. Bir başka deyişle Osmanlı Devleti sınırları içinde yaşayan Türklerin konuşup yazdığı dil yahut aynı dönemde yazılan, içinde Arapça, Farsça kelimelerin yoğun biçimde yer aldığı dil veya daha genel olarak Arap harfleriyile yazılmış Türkçe anlaşılmaktadır. Osmanlı Türkçesi 24 Oğuz boyunun konuştuğu oğuz şivesine dayanmaktadır.

Türkler tarafından başlangıçtan bugüne kadar geniş ölçüde kullanılan dört alfabe vardır.

Bunlar Orhun, Uygur, Arap ve Latin Alfabesidir. Bunlardan Orhun ve Uygur Eski Türkçe devrinin, Arap harfli alfabe yeni yazı dilleri devrinin, Latin harfleri ise bu günkü Türkçe'nin umumi alfabesidir.

Sekizinci yüzyıldan itibaren Türklerin İslam medeniyeti dairisine girdikten sonra özellikle Uygur alfabesini kullanan Karahanlılar Dönemi'nde onuncu yüzyılda başlayan Arap alfabesi bin sene kullanılmıştır. Karahanlılar Dönemi'nde Araplara Türkçe öğretmek maksadıyla hazırlanmış olan Dîvân-ı Lügâti't-Türk ilk Arap harfli Türkçe kitap örneklerindedir. Bu kitabın Uygurcası da vardır. Türkçe'nin gerek saha gerek zaman bakımından en çok kullanılmış umumi alfabesi Arap alfabesi olmuştur.

Türklerin Anadolu'ya yerleşip burada Türkçeyi edebiyat ve devlet dili olarak geliştirmeleriyle bin yıllık devasa bir birikim olmuştur. Anadolu Selçuklu Devleti Dönemi'nden başlayarak Osmanlıca ile birçok eser verilmiştir. Hazret-i Mevlâna'nın Dîvân-ı Kebîr'inde Türkçe şiirleri ve Sultan Veled'in müstakil Türkçe divanı vardır. Anadolu'da milyarlarca belge, milyonlarca kitap, yüz binlerce kitabe Osmanlıca yazılarak ebedileştirilmiştir. Bu gün dünyanın dört bir yanında bu eserler okunmayı hatta zi-

"Ne kadar mücrim isem de yine olmam ğamnak. Huccet-i Rahman iken elde "Ve ma erselna". Hat: Dr. Hüseyin Öksüz

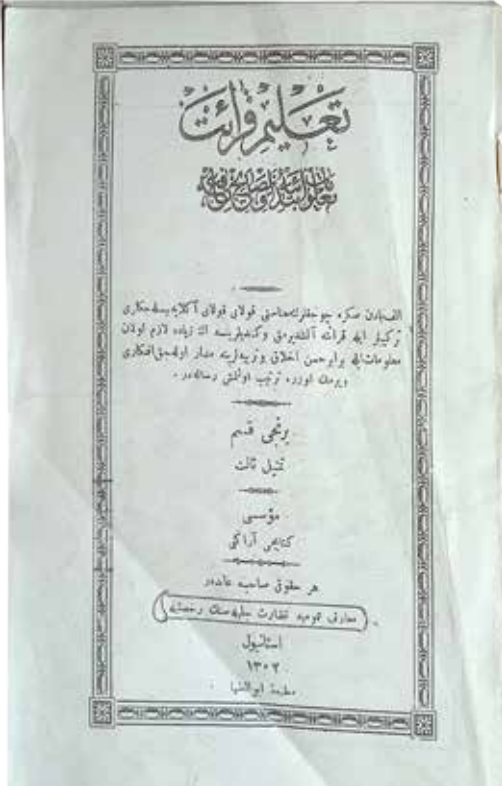
yaret edilmeyi beklemektedir. Mısır'da bir çarşı portal kitabesi, Medine-i Münevvere'de bir Padişah tuğrası Rodos'ta bir çeşme yazısı bu dili haykurmaktadır.

Osmanlı Türkçesi 55 krallık beylik, 33 ulusu kaplayan hâkimiyet sınırları içerisinde Osmanlı Devleti'nin imparatorluk dili olarak kullanılmıştır. Nihat Sami Banarlı, Osmanlı Türkçesiyle ilgili şunları söyler "Her dil imparatorluk dili olamaz. Çünkü her millet imparatorluk kuramaz. Türk milleti tarafından fethedilmiş topraklar nasıl Türk vatanı olmuşsa, aynı millet tarafından fethedilmiş kelimeler de öyle Türk kelimesi olmuştur. Asırlarca Türk'ün malı olmuş, Türk sesiyle ve Türk sanatıyla işlenmiş; ev, âile, köy Türkçesine, aşk ve îman Türkçesine girmiş; Türk'ün heyecânına işlenip vicdânına yerleşmiş ve Türk olmuş

kelimeler de verilemez!.. Bunlar, bizim zafer ve şeref hâtıralarımızdır."

Yazar Atilla İlhan da "Osmanlı Türkçesi; Türklerin yüzyıllar boyunca geliştirdikleri özgün bir dildir. Arapçadan da Farsçadan da yararlanmış ama ikisi de olmamış; yeni Türk kuşakları Osmanlı Türkçesini anlayabilmelidir ki, gelecekle geçmiş arasındaki köprüyü sağlam kurabilsinler." demektedir.

Bugün maalesef kaç neslimiz, Naima'yı, Fuzuli'yi, Cevdet Paşa Tarihi'ni aslından okuyamaz. Latin harflerine çevirisini okusa da yine anlayamaz. Bu nesiller için Bakî'nin o muhteşem "Mersiyesi", Galib'in o enfes "Hüsn ü Aşk"ı, Hamid'in "Tarık Bin Ziyad"ı simsiyah karanlıklara batmış muazzam abidelerdir. O zavallılar bu eserlerin arasında,

Osmanlı Döneminde basılmış Osmanlıca öğretimiyle ilgili bir kitap. "Talemi-i Kiraat"

İstanbul'un göklere fırlayan tarihi eserleri arasında iki gözü kör dolaşan bir turist gibi gezip dururlar. Kendi tarihini, atasını, dilini, edebiyatını bilmez ve sevmeyiz. Özetle kendini bilmez ve bilmediğinden dolayı da sevmeyiz, sevinmeyiz!

Bir zamanlar Arap elifbasının terk edilmesi ve eski(me) yazı ile yazılan kitapların yasaklanması ve bu kitapları bulunduranların cezalandırılması dile ve kültüre karşı büyük bir ambargo koyulmuştur. Bu durum dil, kültür ve tarih açısından büyük bir talihsizlik olmuştur. Fakat onca yasağa rağmen bu dil ve kazanımı olan eserler, belgeler kısaca bilgi ve kültür yok edilememiştir. Birçok acı kayıplarımız olmuşsa da bu gün o dille yazılmış belgelerin, kitapların ve kitabelerin okunmasına mani değildir. Geçen yetmiş yılda okumadığımız, okuyamadığımız o güzel eserleri, bizim dışımızdaki insanlar okuyup okutup azami derecede faydalanmışlar ve bize dahi okutma aşamasına gelmişlerdir. Kendi öz dilimize ve kültürümüze yabancı bırakılmışız büyük bir planla. Bugün bu eserleri okuyanlara uzman denmekte. Tabir yerindeyse bir fetret döneminden sonra Osmanlı Türkçesi ile yazılan belgeler okunamadığından dolayı halkımız tarafından Kur'an-ı Kerim zannedilerek saklanmış, bir müddet sonra da günah olmasın diyerek yakılmıştır. Bu da birçok yönden millet adına, devlet adına acı kayıplara neden olmuştur.

Arap, Fars ve Batı ülkelerde nesiller arasında dil bakımından bir kopukluk olmamıştır. Her çocuk, dilinin nesir ve nazım ürün-

lerini, kültür ve bilim kitaplarını rahatça okuyabilmekte. Dilde normal olarak gelişmenin olacağını, bazı kelimelerin asırların ötesinde kalacağını zaten normal akıl ve bilim kabul eder. Bizdeki durum tamamen başkadır. Harf Devrimi'yle medeniyet değişimi yapılmak istenmiştir. Bunu Peyami Safa şöyle ifade eder: “Bir milleti yok etmek isterseniz askerî istilâya lüzum yoktur. Ona tarihini unutturmak, dilini bozmak, dininden soğutmak ve dolayısıyla mânevî değerlerini, ahlâkını soysuzlaştırmak kâfidir.”

Kazım Karabekir Paşa, “Harf Devrimi” olayının iç yüzünü şöyle açıklar; “..amacı İslam âlemini parçalamak olan Avrupa, Latin harflerini kabul ettiğimiz takdirde tüm Müslüman dünyasına karşı “ Türkler ecnebi yazısını kabul etmiş ve Hıristiyan olmuşlardır” şeklinde ajitatif bir koz elde edeceklerdi. Oysa Arap harfleri, aynı zamanda “İslam harfleri”dir ve Müslüman “Türk ırkına” mal olmuştur.

Bu talihsiz olayın etkisi günümüzde dahi hala devam etmekte. Zaman zaman bazı bilinçli(!) ya da bilinçsiz kimselerin “bu dili öğrenmek ne işimize yarayacak” gibi yersiz ve anlamsız soruları bunun en bariz örnekleridir.

Osmanlıca öğrenmenin önemi ve gerekliliği ile ilgili Şevket Eygi'nin şu sözleri çok manidardır: “Osmanlıca bilmeden köylü, bakkal, işportacı, kasap, esnaf olunabilir ama münevver, yüksek tabaka mensubu, kültürlü olunamaz. Yeterli Osmanlıca bilmenin ölçüsü de şudur. Zevk ve haz alarak, mânasını anlayarak

Türk dilinin en büyük şairi Fuzulî'nin Dîvân'ını aslı metninden okuyabilmektir...”

Ve son olarak Murat Bardakçı'nın sözlerine kulak verelim: “Ben şunu söylüyorum: Türkiye’de Osmanlıca bilmeyen entelektüeller, cahildir! 1928 öncesi yazılmış şeyleri okuyamıyorsanız eğer, hiç ‘okur-yazarım’ diye geçinmeyin. Bugün bir İngiliz entelektüeli Shakespeare’i, Shell’i okur, bilir. Bizimkiler Nedim’i, Fuzulî’yi anlamaz, Şeyh Galip’i utanmadan İngilizcesinden okurlar. Birçok tarih kitabı hâlâ Osmanlıcadır bizde. Kendi kültürünü bilmeyen entelektüel olamaz.”

Bugün hamdolsun bu dilimize yönelik güzel gelişmeler olmakta tarihimize ve Osmanlı Türkçesine ilgi giderek artmaktadır. Gerek eğitim kurumlarımızda gerekse sosyal medya platformlarında eğitimler ve farkındalık çalışmaları epey bir yoğunlaştı. Ben de Yazarlar Birliği işbirliği ile 2021 yılının “İstiklal Marşı Yılı” olmasını münasebetiyle Osmanlıca Safahat okumaları ve Osmanlı Türkçesi derslerine başladım. Teveccühün beklenin üzerinde olduğunu söyleyebilirim. Bunlar güzel gelişmeler fakat yeterli değil elbet. Osmanlı Türkçesi dersleri Milli Eğitimiz tarafından ivedilikle ortaöğretim ders müfredatına alınmalı ve zorunlu ders olarak okutulmalıdır. Harf İnkılabı'nın yüzüncü yılına kadar milletimizin kahir ekseriyetinin safahatı Osmanlıcasından okuyacak seviyeye getirilmesi en büyük arzumdur. Milli kültürümüz ancak ve ancak dil bilinciyle kaim olabilir diyorum.

Dr.
Mehmet
Ali UZ

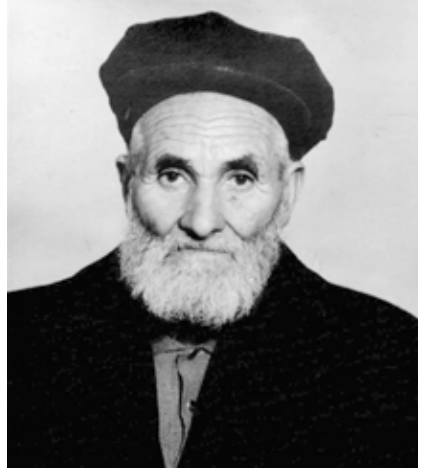
LÂDİKLİ AHMET AĞA'DAN BİRKAÇ MENKİBE

Geçenlerde kızım da kaldığım bir gün, kızım yanıma geldi. Misafiri hanımın benimle tanışmak istediğini söyledi. Yanlarına gittim. Hanım Lâdikli imiş. Babası da Ahmet Ağa'nın arkadaşlarındanmış. Birlikte kırdan çok koyun otlatmışlar.

Hanımın babası Şükrü Ağa bir gün bir arkadaşı ile koyun otlatırken hava aniden bozmuş. Bir kar, bir tipi ortalık göz gözü görmez olmuş. Koyunları koyacakları ağılların yönünü bulamamışlar. Arkadaşıyla koyunları bir araya toplayıp kendileri de kuytu bir yere gizlenmişler. Bu sırada Ahmet Ağa yanlarına çıkagelmış: "Ne o yolunuzu mu kaybettiniz" diye sorunca onlar da: "Öyle oldu Ahmet Ağa" cevabını vermişler. Ahmet Ağa: "Beni takip edin" demiş. Ahmet Ağa önde koyunlarla birlikte onu takip etmişler. Ahmet Ağa onları koyunları koydukları ağılın önüne getirmiş. Koyunları ağıla kapatıp kapılarını örtmüşler. Bakmışlar Ahmet Ağa bir anda gözden kayboluvermiş.

Olayı anlatan hanımın annesi uzun yıllar hasta yatmış. Ahmet Ağa zaman zaman gelir annesini okur ve: "Sabret iyileşeceksin" dermiş. Kadın dokuz yıl sonra Ahmet Ağa'nın dediği gibi iyileşmiş.

Misafir hanım yıllar sonra evlenip Konya'ya yerleşmiş. Kocasının eli biraz para görünce içkiye ve kadına dadanmış. Bu düzensiz hayat sebebi ile zamanla işini de kaybetmiş. Ailece sıkıntıya düşmüşler. Oturduğu evin kirasını veremez hâle gelmiş. Bir gün ev sahibi gelip biriken kiralarnı istemiş. Kocası: "İki hafta sonra gel biriken kiralarnı vereyim"

Ladikli Ahmet Ağa (Hicri D. 1303 - V. 1969)

demiş. Ev sahibi kiracısının dediği gün kiracısının oturduğu evine gitmek üzere bir belediye otobüsüne binmiş. Adam otobüste eğer kiracım kiralarnı vermezse onu evden çıkarayım diye düşünmüş.

Adam otobüste bir ara uyuya kalmış. Rüyasında Lâdikli Ahmet Ağa gelip: "Eğer kiracın alacağını vermezse de onları çıkarma" diye tembihte bulunmuş. Ev sahibi Ahmet Ağa'yı tanıyan ve ona muhabbeti olan bir insanmış.

Ev sahibi evine gelince kiracısı borcunu ödeyemeyeceğini söyleyince ev sahibi: "Bundan sonra senden kira istemiyorum, alacağımdan da vazgeçtim. Yalnız eşine eziyet etme" deyip gitmiş. Ben ezelden beri Allah velilerinin öldükten sonra da Allah'ın izniyle himmetlerinin devam ettiğini düşünürdüm. Bu olay da düşüncemi teyit etmiş oldu.

Lâdikli Ahmet Ağa'nın böyle pek çok kerameti anlatılır. Kaybolmasın diye ben de bu üç olayı kayıt altına almış oldum. Allah rahmet eylesin.